

Bohoslužby v Zábřehu 26.dubna 2015

J 10,11-18

Milé sestry, milí bratři, čas po Ježíšově vzkříšení trávili učedníci hodně spolu a znovu si připomínali Ježíšova slova. Znovu se vraceli k tomu, co ukazovalo k naplnění jeho cesty na kříži, co dávalo odpovědi na otázky, kterých se ještě nedávno báli. Ježíš byl s nimi a tak sám jim připomínal, jak se můžou na celou jeho cestu dívat. Ano, mohli bychom jim to závidět, že s nimi byl takový pastýř, který je vedl k poznání a porozumění jeho cest, kterému směli důvěřovat.

Pro stádo oveček je pastýř nesmírně důležitou postavou. Proto se tak často používá jeho obraz k opsání Boží péče o člověka. Dnes už moc ovce nepaseme, maximálně se na ně jedeme podívat na nějaký statek či do hor. Přesto si myslím, že tomuto obrazu můžeme krásně porozumět. Nebýt u stáda pastýře, ovce by se rozprchly, kdejaká šelma či jen zloděj by měli skutečné žně. Stádo bez pastýře je skutečně ztracené. Dnes se ale dočítáme, že on ne každý, kdo se kolem stáda pohybuje, musí být opravdu pastýř. Ježíš mluví o těch, kteří to mají jen jako práci. Asi ten obraz známe i z jiných oblastí. Je poznat, když se práce dělá jen pro zisk a když se dělá, protože v ní člověk vidí nějaký smysl, má ji jako své poslání. To platí o učiteli stejně jako třeba uklízečce. Ono zkrátka záleží, co je pro člověka důležitější. Já, můj zisk, nebo ten, kvůli komu práci dělám, jeho spokojenost, jeho pokoj? Ježíš sám sebe představuje jako pastýře, kterému záleží na jeho ovcích. Proto za ně také pokládá svůj život, jako mohli učedníci správně porozumět. Dobrý pastýř se nebojí postavit nebezpečí, které hrozí jeho stádu. A tak se Ježíš nebál postavit účinku hříchu, který svíral a ohrožoval jeho stádo. Strhává pozornost na sebe a tak své ovce chrání. Ten, který šel po nich, jde po něm. Účinek moci hříchu plně dopadá na Ježíše, proto umírá. A proto také jeho stádo drží pohromadě a když je vzkříšen, jdou za ním. Stejně jako smíme jít i my, ovce toho jiného ovčince, o kterém Ježíš mluví.

Ježíš je dobrý pastýř. Neříká to však jen tak pro nic za nic. Jeho slova nejsou jen vysvětlením důvodu, proč podstoupil smrt kříže. Jsou také výzvou k jeho učedníkům. Po svém vzkříšení jim Ježíš říká, že je posílá, jako jeho poslal nebeský Otec. Mají být jako on, a tak když si rozpomínají na jeho slova o pastýři, je třeba, aby se v nich viděli. To je obsah jejich poslání. Oni se stávají nástrojem Ježíšovým a když se zamyslíme zrovna nad tím jiným ovčincem, je zřejmé, že jeho ovce volá právě skrze své učedníky. V nich zní jeho hlas, který vede ku pokoji, hlas, který je drží pohromadě, který jim dává pocit bezpečí a vede je k životu.

Ježíš je dobrý pastýř, my jsme jeho ovce, které s radostí přijímají jeho péči. Avšak tento obraz není zcela úplný. Ježíš je mezi námi, cítíme a vnímáme jeho přítomnost. Nicméně mezi námi také vybírá ty, kteří jsou pastýři. Říká to sám Petrovi, a skrze něj všem učedníkům, po svém vzkříšení. Když se Petra ptá na jeho lásku, dodává vždy, aby pásal jeho beránky, jeho ovce. A pro ně platí vše, co platilo u Ježíše. Posílá je, aby byli pastýři, ne najatými hlídači, ale pastýři. Jaký je v tom rozdíl, asi není třeba znovu vysvětlovat. I když to neznamena, že by se právě oni nájemní hlídači také nevyskytovali. Je možné je pozorovat už v době Ježíšově, i v době před tím. Bývali přeci falešní proroci, v době Ježíšově pak pochybní učitelé Zákona. A apoštol Pavel také mluví o různých falešných učitelích, kteří jdou spíše po dobrém bydle než, že by chtěli sloužit cele Bohu. A zcela jistě bychom to našli i v dobách pozdějších a samozřejmě současných. Co pro stádo znamenají Ježíš docela dobře vykreslil. Když je zle, tak tito hlídači prchají, neboť jim jde více o sebe než o svěřené ovce. A ten zlý, v tomto případě vlk, si pak dělá s ovce, co chce, trhá a rozhání. Skoro by se až chtělo říct, že stádo bez pastýře se projevuje tak, že v něm lidé podléhají hříchu, děsí se kdejakého šustnutí, při menších problémech se zavírají do sebe, hledají bezpečný koutek. Dochází tak k nejednotě, dochází ke zkáze celého stáda, pádu společenství. Je to svým způsobem hrozný obraz, ale odpovídá realitě. Kde není pastýř, nastává zmatek.

Problémem v této situaci je to, že ve chvílích poklidu, když se vlastně nic neděje, není možno rozeznat, kdo je ten skutečný pastýř a kdo jenom najatý za mzdu. I když Ježíš nás zde bez pomoci nenechává. Vlastně ukazuje k tomu, že se dá pastýř poznat i jinak, než jen ve chvílích problémů. Ježíš mluví o tom, že zná své ovce, ony znají jeho, tak jako on zná Otce a jeho zná Otec. To jsou hned tři naprosto zásadní a skvělé výpovědi. První z nich je ta v rovině vztahu k Bohu. Dobrý pastýř zná Boha. Možná nám to přijde trochu zvláštní, mluvit o takové samozřejmosti. Ale já bych položil důraz na to zná. To není poznání ve smyslu takovém, že člověk shromáždí mnoho informací a s těmi pak pracuje. Je to poznání mnohem hlubší, které se nedá dělat na dálku, ale musí být k tomu určitý kontakt. Možná by se to dalo říct, že dobrý pastýř zná Otce osobně. To je možné jen tehdy, když se mu člověk otvírá, když s ním vstupuje do vztahu. Ostatně je mluveno i tom, že stejně zná Otec jeho. Samozřejmě, že Bůh vidí do každého člověka, zná pohnutí našeho srdce dříve, než to my sami poznáme. Ale v případě té znalosti zde Ježíš dává vztah Boha a člověka do roviny přátelské, roviny, kdy Bůh sám přichází jako člověk a takto se ke druhému dostává. Je tedy nutné být ve vztahu k Bohu otevřen. Nechávat ho v sobě působit. Když to poposuneme ještě o kousek dál, vlastně je úzký vztah k Bohu naprosto zásadní. Vždyť tím pastýřem je skrze nás sám Ježíš. A to není možné jinak, než odevzdáním se do jeho služby.

Druhou věcí je vztah k těm ovce. Je to vlastně podobné jako u Boha Otce. Pastýř zná své ovce a ony znají jeho. Nejde jen o tváře a jména, ale jde o poznání života, toho, co se v člověku odehrává, toho, co nemá napsáno na čele ani v papírech. Je to tedy o otevřenosti a touze naslouchat. Jinak se druhý poznat nedá. Nasloucháme otevřenému srdci druhého a stejným způsobem se druhým otevíráme. To je zkrátka základ pastýřské služby ve společenství. A vlastně to do jisté míry souvisí s Bohem a Ježíšem. Vždyť pro ovce je důležité, aby poznali, že

skrze pastýře mluví a jedná sám Bůh. Proto je možné ho následovat, věřit jeho vedení a vyučování. Zejména dnes jsme na to otevírání a následování asi hodně citliví. Vždyť těch proudů, myšlenek, zaručeně pravých cest života je kolem nás tolik, že člověk neví, na kterou se nechat pozvat. Proto je důležité vidět v jednání pastýře samotného Ježíše. Ne tím, že se pastýř zbožšťí, ale že je sám tak horlivý svědek. Třetí věcí je pak propojení těchto dvou vztahů. Vztah k Bohu se odráží na vztahu k člověku, k lidem a naopak. To také není vždy samozřejmost, ale k pastýři to patří. Není uzavřený jen do svého vztahu k Bohu, není jen lidumil, ale miluje Boha a miluje lidi. Tak jak jsme to viděli u Ježíše.

Pastýř je tedy nesmírně důležitý pro své stádce. Je pro nás velice dobré, že máme pastýře jako je Ježíš. Pečuje o nás, ale to neznamena, že nám všechno projde, že nad vším naším selháním jen mávne rukou. Dává za nás svůj život, vzal na sebe naše hříchy a s nimi i trest. I my se jemu odevzdáváme, víme, že smíme jít tou samou cestou jako on. Ale je toho ještě víc. Také poznáváme, že volá do služby své lidské pastýře. Ti jsou jeho obrazem a nástrojem. A jsou neméně důležití. Vždyť vedou stádce Božího lidu za Ježíšem. V lidech má Ježíšovo pastýřství spoustu podob, ať jsou to učitelé, proroci, případně další, kteří mají ale jedno společné. Ukazují ostatním Krista, posilují v důvěře a také v poslušnosti. Vždyť být ovci ve stádě Božím není jen nesmírná svoboda ode všeho strachu, ale je to také poslušnost, která velí jít za Ježíšem, následovat jeho hlas. To pro nás znamená důvěřovat těm, který Bůh svěřil péči o ostatní. Znamená to vposledku důvěru jeden druhému, protože svým způsobem jsme všichni pastýři. Kazatelé jsou víc vidět, ale na lidi kolem nás má vliv jednání i každého z nás. Na každém z nás záleží, jestli lidé zaslechnou hlas Ježíšův jako hlas i jejich pastýře a vydají se tak za ním.

Ježíš odhaluje svým učedníkům proč a jak co konal. Učí je, aby byli schopni učit druhé a vést je cestou života, cestou za Ježíšem. A k tomuto učení tak patří i poznání Ježíše jako toho, kdo je skutečným pastýřem. Poznání, které i nás vede k tomu, abychom mysleli na své životy a vztah k našemu okolí. Nejsme tu jen my, ale i další ovce jsou všude kolem a Ježíš je chce shromáždit. A skrze nás přichází jako pastýř, jako ten, kterému směji uvěřit a dát svou důvěru. Buď jim tedy i my dobrými pastýři.

Pane Ježíši, dla jsi za nás svůj život, daj sji nám sám sebe, abychom tě poznávali a následovali. Dej: ať slyšíme tvůj hlas a jdeme za ním. Dej ať i my sami jsme tvým hlasem, za kterým směji přicházet tvé další ovce.

neděle 26.dubna 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:09 -

Amen.